

ШАРЛ ПЕРО ПЕПЕЛЯШКА

Превод от френски: Зефира Кацкова, 1972

chitanka.info

Имало едно време един благородник, който се оженил повторно за такава надменна и горделива жена, каквато хората не били виждали. Тя имала две дъщери. И двете по всичко приличали на нея.

Мъжът от своя страна имал едно момиче с безпримерна доброта, която било наследило от майка си — най-добрата жена на света.

Много скоро след сватбата мащехата показала лошия си нрав. Тя не можела да понася малкото момиче, защото неговите добри качества правели дъщерите ѝ още по-омразни на хората. Карала го да върши най-грубата домакинска работа: да мие съдовете и стълбите, да почиства стаите на госпожа майката и на госпожиците — нейните дъщери. Момичето спяло на тавана върху мръсен сламеник, а сестрите му живеели в стаи с дървен лъскав под, с най-модерни легла и големи огледала, в които се оглеждали от главата до петите.

Горкото момиче страдало търпеливо и не смеело да се оплаче на баща си, за да не му се кара, защото той за всичко слушал жена си. Щом свършело работата си, отивало в ъгъла при огнището и сядало край пепелта, затова всички го наричали Пепеляшка. По-малката сестра, която не била толкова лоша, колкото по-голямата, му казвала Пепеляшка. Но при все че дрехите на Пепеляшка били вехти, тя била сто пъти по-хубава от сестрите си, които били облечени великолепно.

Веднъж царският син устроил бал, на който поканил всички знатни граждани. Поканил и нашите госпожици, защото и те били знатни. С колко радост и грижа избирали те дрехите и прическите, които да им стоят най-добре! А за Пепеляшка това било нова умора, понеже тя трябвало да глади бельото на сестрите си и да колосва яките и маншетите им.

Вкъщи всички говорили само за това, как ще се облекат госпожиците.

— Аз — казвала по-голямата — ще облека роклята си от червено кадифе с английската гарнитура.

— Аз — казвала по-малката — ще облека обикновена пола, но в замяна на това ще сложа дрехата си със златните цветя и диамантената огърлица, които са много хубави.

Повикали добра коафьорка, която да подреди буклите им в две редици, и купили бенки от най-добрата майсторка. Повикали и Пепеляшка, за да чуят и нейното мнение, защото тя имала добър вкус. Пепеляшка им дала най-добри съвети и дори предложила тя да ги срещне. Сестрите на драго сърце приели. Докато ги решела, те ѝ говорили:

— Пепеляшке, иска ли ти се да отидеш на бала?

— Ех, госпожици, вие ми се подигравате! Та аз за там ли съм?

— Така си е. Ще има да се смеят хората, като видят, че Пепеляшка е отишла на бал.

Друг на Пепеляшкино място би ги сресал небрежно, но тя била добра и ги сресала чудесно.

Цели два дни сестрите нищо не яли, толкова много се радвали. Докато ги притягали, за да изглеждат по-тънки в кръста, скъсали повече от дванадесет върви, а те все пред огледалото стояли. Най-после щастливият ден дошъл. Сестрите тръгнали, а Пепеляшка останала и дълго гледала след тях. Когато се изгубили от погледа ѝ, тя заплакала. Дошла кръстницата ѝ и като я видяла цялата обляна в сълзи, попитала я защо плаче.

— Много ми се искаше, много ми се искаше...

Тя плачела тъй силно, че не можела да довърши думите си. Кръстницата, която била вълшебница, ѝ казала:

— Много ти се искаше да отидеш на бала, нали?

— Да — отговорила Пепеляшка и въздъхнала.

— Добре, ако бъдеш послушно момиче, аз ще направя така, че и ти да отидеш на бала — казала кръстницата, после я завела в стаята и ѝ поръчала:

— Иди в градината и ми донеси една тиква!

Пепеляшка веднага отишла и откъснала най-хубавата тиква, която могла да намери. Занесла я на кръстницата си, като се чудела как тази тиква ще я закара на бала. Кръстницата издълбала тиквата до кората, докоснала я с пръчицата си и тя се превърнала в прекрасна каляска, цялата позлатена. След това отишла да види капана. В него намерила шест живи мишки. Казала на Пепеляшка да повдигне полека вратичката му. Когато мишките започнали да изскачат от капана, тя докосвала всяка

една с пръчицата си. Мишките веднага се превръщали в хубави коне. Така се образувал прекрасен впряг от шест сиви коня на едри петна.

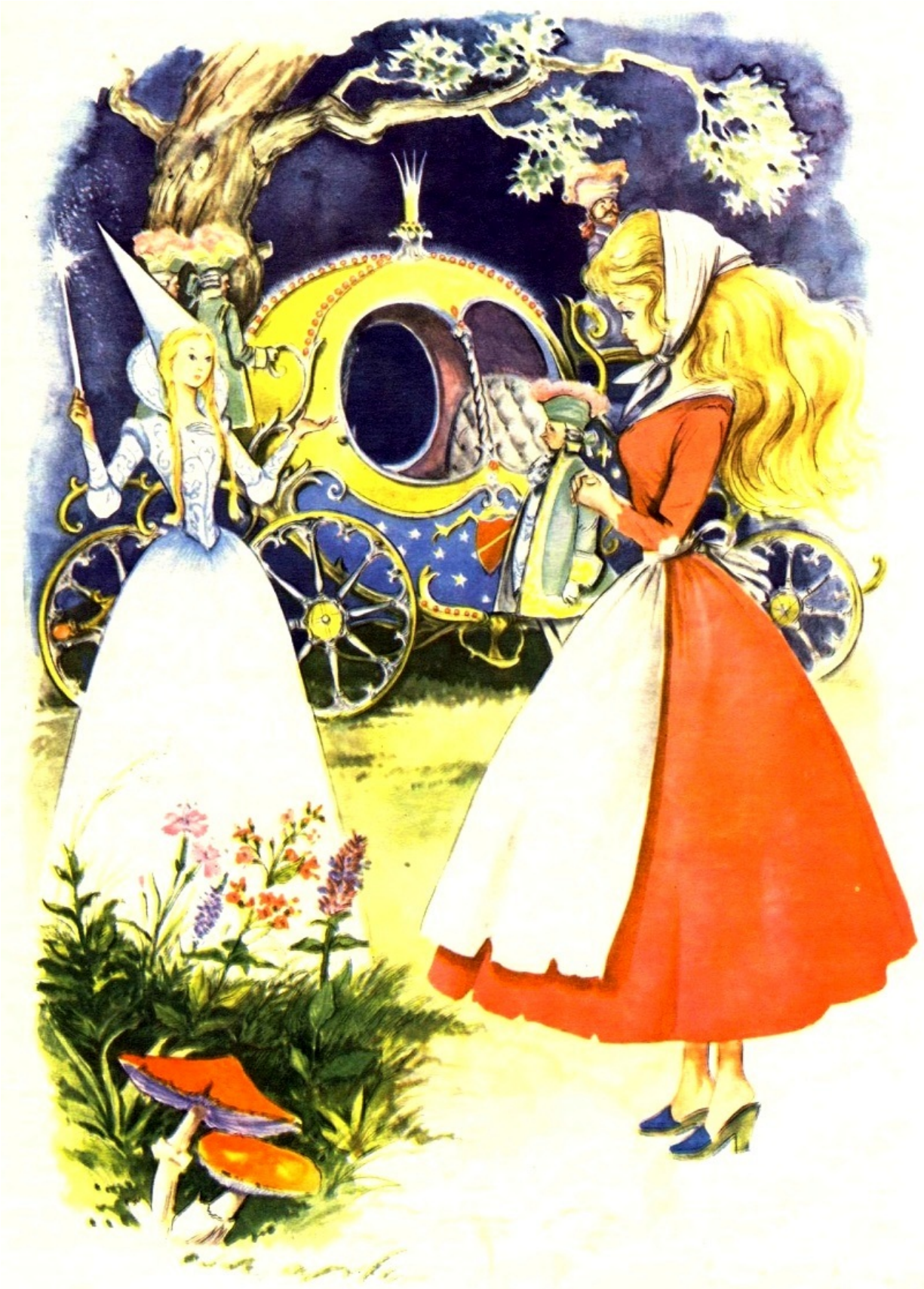
Докато вълшебницата се чудела от кого да направи кочияш, Пепеляшка ѝ казала: — Я да видя в другия капан дали няма някой плъх, та от него да направим кочияш!

— Имаш право — отвърнала кръстницата, — иди да видиш!

Пепеляшка и донесла капана. В него имало три големи плъха. Вълшебницата избрала плъха с най-дългите мустаци. Докоснала го с пръчицата си и той се превърнал в дебел кочияш с такива хубави мустаци, каквито никой не бил виждал дотогава. После казала на Пепеляшка:

— Иди в градината: там до лейката ще намериш шест гущера, донеси ми ги!

Щом Пепеляшка донесла гущерите, тя ги превърнала в шест хубави лакея с дрехи, обшити с лъскави галони. Лакеите се качили зад каляската и застанали така, като че ли цял живот все там са стояли.

Тогава вълшебницата казала:

— И тъй, ето с какво ще отидеш на бала, не си ли довольна?

— Да, но така ли ще отида, с моите грозни дрехи?

Кръстницата само я докоснала с пръчицата си и изведнъж дрехите ѝ станали от злато и сребро, целите обшити със скъпоценни камъни, после ѝ дала и прекрасни стъклени пантофки, втори като тях нямало на света. Така пременена, Пепеляшка се качила в каляската.

Вълшебницата ѝ поръчала да стои само до полунощ и я предупредила, че ако остане на бала миг по-късно, каляската ѝ ще се превърне в тиква, конете — в мишки, лакеите — в гущери, а дрехите ѝ ще добият прежния си вид.

Пепеляшка обещала, че ще напусне бала преди полунощ, и заминала, прехласната от щастие.

Царският син, на когото известили, че е пристигнала непозната знатна принцеса, изтичал да я посрещне. Като слизала от каляската, той ѝ подал ръка и я завел в салона, където били гостите. В миг настъпило дълбоко мълчание. Цигулките престанали да свирят и танците спрели. Всички съзерцавали чудната красота на непознатата. Чувал се само неясен шепот: „Ах, колко е красива!“ Самият цар, въпреки че бил доста стар, непрекъснато я гледал и пошепнал на царицата, че много отдавна

не бил виждал толкова хубава и мила девойка. Всички дами внимателно разглеждали прическата и дрехите ѝ, за да си направят още на другия ден подобни, стига само да намерят такива хубави платове и такива изкусни майстори. Царският син я настанил на най-почетното място, после я поканил на танц. Тя танцувала така прелестно, че гостите още повече се възхитили от нея. Поднесли много хубава закуска, от която младият принц не хапнал нищо, понеже не можел да откъсне погледа си от девойката. Тя отишла да седне при сестрите си. Държала се извънредно любезно и поделила с тях портокалите и лимоните, които принцът ѝ бил дал. Това ги учудило много, тъй като не могли да я познаят. Докато ѝ се възхищавали. Пепеляшка чула часовника да бие единадесет часа и три четвърти.

Веднага направила дълбок поклон на гостите и си отишла бързо.

Щом се върнала вкъщи, Пепеляшка намерила кръстницата си. Благодарила ѝ, а после ѝ казала, че много ѝ се иска и на другия ден да отиде на бала, защото сам царският син я поканил. Докато разказвала на кръстницата си за бала, двете сестри затропали на вратата. Пепеляшка отишла да им отвори.

— Колко късно се връщате! — им казала тя, като се прозявала, търкала си очите и се протягала.

Човек би рекъл, че току-що се е събудила, при все че откакто се били разделили и през ум не ѝ минало за сън.

— Ако беше дошла на бала — ѝ казала една от сестрите, — нямаше да се отегчаваш. Там дойде най-хубавата принцеса на света, една невиджана красавица. Беше много любезна с нас, даде ни портокали и лимони.

Пепеляшка се зарадвала от все сърце и ги попитала как се казва принцесата, но те ѝ отговорили, че никой не я познавал, че царският син бил много натъжен и че давал всичко на света, за да узнае коя е тя. Пепеляшка се усмихнала и попитала:

— Значи тя беше много хубава? Боже мой! Колко сте щастливи! Как искам и аз да я видя! Госпожице Живота, заемете ми вашата всекидневна жълта рокля!

— Виж ти, тъкмо туй мислех! — отговорила госпожица Живота. — Да не съм луда да си дам роклята на такава мръсна Пепеляшка като тебе!

Пепеляшка очаквала този отказ и много се зарадвала, защото какво щяла да прави, ако сестра и се съгласяла да ѝ даде роклята си.

На другия ден двете сестри отишли на бала, и Пепеляшка също, и то още по-нагиздена от първия път. Царският син бил постоянно край

нея и непрекъснато ѝ говорел нежни думи. Младата девойка се забавлявала много добре и дотолкова забравила поръката на кръстницата си, та мислела, че е още единадесет часа, когато чула часовникът да бие полунощ. Скочила веднага и побягнала пъргаво като сърна.

Принцът се спуснал след нея, но не могъл да я настигне. Тя изпуснала едната си стъклена пантофка. Царският син я взел и прибрал грижливо. Пепеляшка пристигнала вкъщи запъхтяна, без каляска, без лакеи, в грозните си дрехи. От цялото ѝ великолепие останала само едната от малките пантофки, чифтът на изгубената.

Питали стражите пред вратата на двореца не са ли видели да излиза една принцеса. Те отговорили, че били видели да излиза само една много лошо облечена девойка, която приличала повече на селянка, отколкото на госпожица.

Когато двете сестри се върнали от бала, Пепеляшка ги попитала дали пак са се забавлявали добре и дали хубавата принцеса е била там. Те й казали, че е била, но щом ударило дванадесет часът, избягала толкова бързо, че изпуснала едната от малките си чудно хубави стъклени пантофки, която царският син прибрал и само нея гледал до края на бала. Сигурно било, че той е много влюбен в красивата девойка, на която принадлежала пантофката.

Те казали истината, защото само след няколко дни царският син разпратил глашатаи да разгласят, че ще се ожени за онази девойка, на чийто крак стане пантофката. Започнали да мерят пантофката на принцесите, на графините и на всички придворни, но напразно. Занесли я на двете сестри, които направили всичко възможно, за да я обуят, но и те не успели. Пепеляшка, която ги гледала, познала пантофката си и казала с усмивка:

— Я да видя дали няма да ми стане!

Сестрите ѝ почнали да се смеят и да се подиграват с нея.

Царедворецът, който мерел пантофката, се загледал в Пепеляшка, харесал я много и казал, че тя има право и че трябва да опита, защото му било заповядано да я мери на всички девойки. Накарал я да седне и като доближил пантофката до малкия ѝ крак, видял, че тя влиза съвсем свободно и че ѝ става точно като по мярка. Учудването на двете сестри било голямо, но станало още по-голямо, когато Пепеляшка извадила от джоба си втората малка пантофка и я обула. В този миг дошла и кръстницата, докоснала с пръчицата си дрехите ѝ и ги направила още по-разкошни от предишните.

Тогава двете сестри познали в нейно лице хубавата девойка, която видели на бала, и се хвърлили в краката ѝ да искат прошка за лошите си обноски. Тя ги вдигнала, прегърнала ги и казала, че им прощава от сърце и че ги моли да я обичат винаги.

Така нагиздена, Пепеляшка била заведена при младия принц, който я харесал още повече и след няколко дена се оженил за нея. Пепеляшка била колкото хубава, толкова и добра. Тя настанила двете си сестри в двореца и още същия ден ги омъжила за двама знатни царедворци.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.